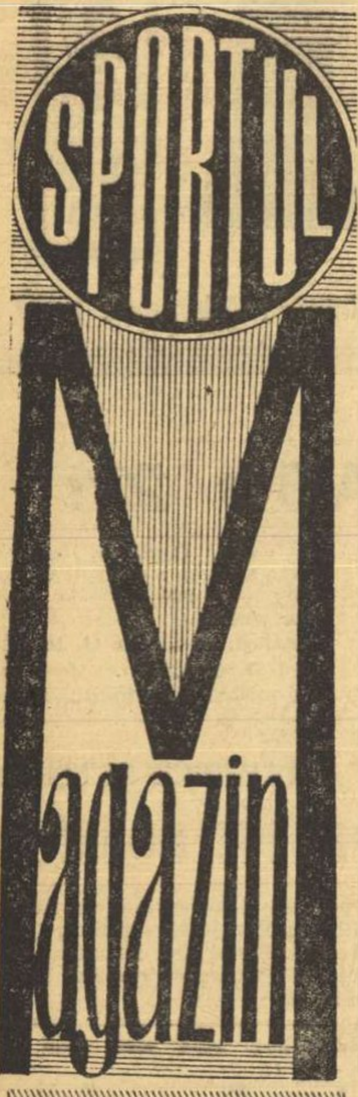

SPORTIVI SUB CUPOLA ACADEMIEI

NICI UN ÎNCEPUT DE ZI FĂRĂ PROSPEŢIMEA PE CARE ŢI-O ASIGURĂ ÎNSĂŞI PREGĂTIREA MIŞCĂRII

Mărturisiri ale acad. prof. dr. NICOLAE SĂLĂGEANU

— Idicelul copilăriei mele, — aşezare de ţară din ţinutul Mureşului *— mi-a oferit bucuriile hărăzite oricărui copil şi chiar mai tîrziu, celui înălţat pe coama anilor, voluptatea mişcărilor în aer liber* — ne spune academicianul prof. dr. NICOLAE SĂLĂGEANU, fost rector al Universităţii din Bucureşti.

Alergător ca un iepure, săritor ca o veveriţă, minat, continuu, de neastîmpărul mişcării, — ca o căprioară, — n-am avut în lungul drumurilor, în înălţimea copacilor şi nici chiar în involburarea apelor Mureşului, oprelişti pentru joaca mea, pentru exerciţiul fizic.

Elev la Liceul „Al. Papiu Ilarian" din Tg. Mureş, am fost atras de doi factori care mă cuceriseră deopotrivă :

— viaţa liceului, cu tot ce putea oferi unui copil venit din mediul rural, sub raportul cunoaşterii, al orînduirii didactice şi al sistemului pedagogic al noului ;

— şi pe alt plan : jocurile sportive, în care mingea ocupa un loc preponderent.

Cu toată firea mea meditativă, cu tot temperamentul meu retras, jucam fotbal şi, spre marea mea durere — durere fizică, durere morală, mai cumplită chiar — am încercat deziluzia unui accident care m-a scos din vraja acestei lumi de începuturi : într-un meci de fotbal mi-am fracturat un braţ.

— Aşadar, cariera dv sportivă a sfîrşit, pare-se, chiar înainte de a începe ?

— De fel ! Nevoia fiziologică a exerciţiului fizic m-a îndrumat spre excursii. Ele au intrat, aproape pe nesimţite, şi în preocupările mele de biolog, mijloc excelent, legat organic de îndeletnicirea de a cunoaşte direct covorul vegetal, fenomenul florei şi al faunei.

O descriere a itinerariilor mele de atunci, din anii liceului, şi pînă mai tîrziu, — drumeţia voinicească — în zilele noastre, ar aduna poate kilometri, sute şi mii, ca într-un uriaş atlas alcătuit la scară naturală.

Simultan, am început să joc şah. Dacă, vorbindu-vă despre fotbalul începuturilor mele de viaţă liceală, am făcut remarca deosebirii dintre temperamentul meu domol şi febrilitatea efortului din jocurile sportive cu mingea, apoi la şah vă pot afirma că firea mea meditativă era în elementul ei, mă aducea într-o lume a mea, prin destinaţie, prin definiţie.

Şi se pare că jocul de şah şi-a aflat în mine un devotat cu înclinaţii şi aptitudini, de bine ce, fără să am predilecţii competitive, am atins totuşi un nivel care mă opunea unor adversari al căror nume subscriu ele înseşi o consacrare în materie, pentru mine : Tudor Flondor, bunăoară, acel excepţional dotat inginer-atomist, care a fost campionul de şah al României, maestrul Mihail Sadoveanu, recunoscut şahist de mari proporţii şi, în sfîrşit, să vă citez un nume care poate că e puţin cunoscut public sub forma jucătorului de şah : academicianul Gheorghe Mihoc. Concomitent cu activitatea mea de şahist la tabla de joc, urmăresc activitatea şahului şi pe plan mondial, revistele de specialitate, cu probleme şi confirmări de soluţii la care sînt prezent în mod tacit — numai pentru voluptatea mea sufletească, şi asta îmi dă satisfacţii depline, după cum îmi oferă o admirabilă gimnastică a gîndirii.

Nimic temeinic nu se poate face fără o sănătate deplină, fără acea prospeţime pe care o determină exerciţiul fizic, mişcarea susţinută, de fel întîmplătoare sau improvizată.

Începutul meu de zi, — deci reintrarea în viaţa cotidiană — se face prin gimnastică şi roadele ei nu întîrzie niciodată.

Ca biolog — profesor la Universitatea din Bucureşti, şi colaborator al Institutului de biologie „Traian Săvulescu" al Academiei, în contact continuu şi nemijlocit cu studiul şi cu cercetarea în specialitatea mea : fiziologia plantelor, mi se cere şi îmi cer eu însumi, o permanentă cunoaştere a plantelor pe „viu", recomandînd cu stăruinţă mişcarea, — drumeţia, ca factor indispensabil bunului naturalist —, ca şi exerciţiul gimnastic.

Şi cu cît mă adîncesc în munca pedagogică sau de cercetare, cu cît anii încep astfel să adauge experienţei mele noi trepte, o dată cu servituţile limitărilor şi ale renunţărilor, desluşesc ce admirabile funcţii active îndeplineşte exerciţiul fizic şi mişcarea în viaţa de toate zilele a omului, a noastră, — a încheiat academicianul-biolog Nicolae Sălăgeanu, pe care un accident din copilărie l-a răpit fotbalului, dar nu şi unei preţioase mentalităţi în favoarea sportului, păstrîndu-l, cu convingere, printre sportivi.

V. FIROIU

Duminicile unui nesportiv

Din cele trecute vremi (II)

Nefiind uşor să te desparţi de răsfoirea scrierilor despre ceea ce a fost odinioară, continui şi în duminica aceasta scoaterea în vileag a unor preocupări sportive de care dădeau dovadă, altădată, tinerii culţi şi elementele cu dragoste de o civilizaţie modernă în ţara noastră. Cred că e bine să se ştie că, înainte ca vînătoarea şi pasionaţii ei să se fi constituit într-o asociaţie afiliată patronatului sportiv, erau mulţi care cutreierau şi la noi coclaurii cu puşca pe umăr şi tolba la şold, în căutare de pradă. Mulţi tineri luminaţi, care aveau să cîştige mai tîrziu reputaţia unor dregători, au dobîndit devreme faima de bărbaţi sprinteni şi iscusiţi în ceea ce era de pe atunci sport, fără a i se spune astfel. Cînd, pe iarnă, dorinţa lor de mişcare şi împrospătare a corpului era scăzută prin lîncezeala impusă de ger, vifor şi zăpadă în mare cantitate, ei organizau vînători de lupi şi iepuri. Tradiţia lor se moştenise de pe vremea cînd era mai des cu păhărelele, decît cu orînduielele, cum aflăm din **Letopiseţe.** Zile în şir se vînau iepurii, în cîmpiile din ţinutul Vasluiului, iar lupul era scos din vizuini de către hăitaşi foarte dibaci.

Înainte de astfel de vînători, se luau de sîrg măsurile şi pregătirile trebuincioase. Se vîna şi cu ogari şi cu prepelicari şi cu copoi, se făceau hăituieli de iepuri, de sitari şi de capre. Îndeosebi cele din pădurea de trei mii de fălci a Bohotinului au rămas de pomină, fiindcă vînatul de tot soiul mişuna acolo în codri, în cîmpii, în luncile Jijiei şi ale Prutului, în stufăriile iazurilor. Se înţelege că prada era adunată în grămezi la picioarele puşcaşului care o doborîse şi, astfel, se vedea cu uşurinţă a cui fusese îndemînarea cea mai mare.

Nu lipsea nici obiceiul plăcut al gustării vînătoreşti, care se prepara în bordeiele cu acoperămînt de stuf din marginea pădurii, unde se ardeau din vreme, pe farfurioare, călugăraşi sau lemn de odogcin, ceea ce nu era altceva decît creanga de aloe, pentru ca nasul vînătorilor să mai uite mirosul sîngelui vărsat pe cele întinsuri.

Povestirile, ca şi vinul, curgeau atunci în şuvoi nesfîrşit şi, de pe acea vreme, minciunile vînătoreşti se cuveneau a fi scurtate prin tragerea de mînecă a aceluia ce născocea isprăvi prea de tot neruşinate. Unul dintre aceştia a fost, se pare, Alecu Ruset, vînător pătimaş şi un puşcaş fără pereche în toată ţara. Îndemînarea o moştenise de la tatăl său, care fusese călăreţ bun şi ţintaş greu de întrecut. Tot de la el moştenise darul scornirii de minciuni, nelepădîndu-se de acest obicei al său pînă la moarte. Povestea, printre altele, că într-o bună zi, chiar după zacusca matinală — cum i s-a spus prînzului de dimineaţă pînă acum un secol — a văzut năpustindu-se către dînsul o haită înfricoşătoare de lupi. Ce s-a gîndit, ce nu s-a gîndit, Ruset al nostru s-a strecurat iute într-o groapă de capcane şi de acolo, cum sărea un lup pe deasupra — poc ! — îl nimerea chiar în burtă, încît i-a venit repede de hac haitei întregi. Frumoasă ispravă, cînd te gîndeşti că, după spusele acelui Ruset, în haită fuseseră vreo treizeci de lupi !

Vînătoarea a devenit, între timp, un sport cu regulile şi orînduielile lui, dar mai ales cu numeroase oprelişti. Nici una din opreliştile acestea n-a putut însă pune capăt năravului din firea vînătorilor, care n-are lecuire.

George SBÂRCEA

Trei întîlniri cu Iuliu Haţieganu

Albin Morariu şi Dorin Almăşanu au întreprins publicarea unei importante cărţi, care reprezintă în acelaşi timp un act de cultură şi un pios omagiu adus uneia dintre cele mai reprezentative figuri ale şcolii medicale româneşti şi ale educaţiei fizice din ţara noastră. Cartea, apărută în editura CNEFS, se numeşte „IULIU HAŢIEGANU ŞI IDEEA EDUCAŢIEI FIZICE ÎN ROMÂNIA" (84 pag., bogat ilustrate).

Considerăm că omagiem personajul evocat şi eforturile autorilor — mai bine decît printr-o recenzie — publicînd alăturatele amintiri ale colaboratorului nostru Virgil LUDU.

Cînd în iunie 1938 am păşit pentru întîia oară în Parcul Universităţii, unde erau programate campionatele naţionale de atletism pentru juniori, plopii aleii de la intrare aveau aproape statura noastră.

Cu emoţie şi bucurie adolescentă, am colindat parcul, care după aceea, în ani, va deveni locul atîtor tabere de pregătire sportivă. Încet, sfios, dar profund, parcul a început să facă parte din fiinţa noastră. Îi simţeam dimineţile, în zori, răsuflarea, cînd alergam romantici pe iarba udă, cu picioarele desculţe. Îi iubeam amiezile răcoroase şi amurgurile cromatice, dincolo de Someş şi de bisericuţa maramureşeană.

Aici, în parc, am descoperit flacăra trandafirilor roşii, pe care îi regăseam la Operă, în muzica lui Constantin Bobescu, după piesa lui Zaharia Bîrsan. Aici am petrecut clipe de taină şi am legat prietenii la „masa tăcerii" din preajma cabanei sportivilor, parcă modest omagiu adus lui Brâncuşi. Aici am descoperit lumea de frumuseţi a celorlalte sporturi, înotînd în bazin, jucînd tenis, trăgînd la tir.

Şi tot aici l-am cunoscut întîia dată pe făuritorul acestui parc al odihnei şi visării, pe Iuliu Haţieganu, care ne primea pe noi, gălăgioşii performanţelor şi recordurilor, în împărăţia generoasă a recreaţiei şi mişcării pure, dincolo de rulete şi cronometre.

Îl văd pe Iuliu Haţieganu bătîndu-l pe umăr pe Moina, promiţîndu-ne un laborator de cercetare a eforturilor noastre tinereşti, plimbîndu-se calm şi înţelept în parc, asemeni unui filozof antic din vestita şcoală peripatetică a lui Platon.

În acest parc am visat noi, generaţia tînără pe atunci (Zeno, Baciu, Miron Georgescu, Şimu), să mutăm Institutul de educaţie fizică la Cluj sau să făurim unul nou. Visuri tinereşti care s-au pierdut pe drum sau s-au transformat în alte idealuri şi împliniri.

★

A doua întîlnire cu Iuliu Haţieganu a fost în Sibiul refugiului clujean, în anul 1942. Se organiza aici un Congres studenţesc cu întîlniri sportive prieteneşti, cu cîntece voioase şi dinamice, cu laitmotivul lui Gaudeamus Igitur. Pe treptele Universităţii clujene din Sibiul gazdă, ne-a vorbit copleşitor profesorul şi omul mereu tînăr Iuliu Haţieganu.

Ne-a vorbit despre tinereţe şi studiu, despre mişcare şi stadion. Ne-a invitat să fim aici, ca pretutindeni în ţară, ca acasă. Şi ne-a urat succes în întreceri şi voie bună în excursiile din Dumbravă şi de la Răşinarii lui Goga.

În Iuliu Haţieganu de atunci, anii nu adăugaseră nimic, poate doar evenimentele istorice, prin care trecea demn şi optimist.

Cînd vorbea Iuliu Haţieganu uitai unde eşti. Nu te simţeai nici în sala de curs, nici la examene, nici auditor la o conferinţă a sa, ci erai tînărul căruia el i se adresa, cu toate gîndurile lui bune pentru tine. Un prieten mai vîrstnic şi cu experienţă mai bogată de viaţă. Imaginea unui prieten bun, pe care nu-l vei putea uita niciodată...

★

A treia şi cea din urmă întîlnire cu cel care a fost şi va rămîne Iuliu Haţieganu am avut-o la o consfătuire metodică a oraşului Cluj, în anul 1958.

Ţin minte că pregătisem cu grijă lucrări care să nu-l dezamăgească. Între altele, şi o evocare a sportului clujean, cu anii lui de început, cu parcul oraşului şi parcul Universităţii, cu perspectivele anilor care urmau.

Iuliu Haţieganu ne-a felicitat din toată inima. A deschis sesiunea, cu aceeaşi spontană şi caldă înţelegere a lucrurilor, ca totdeauna. Ne-a spus că între laborator şi stadion trebuie să existe un perfect echilibru, că fără mişcare nu există tinereţea şi bucuria de a trăi.

A vorbit, mai ales, profesorul nostru drag, tuturor, din orice colţ de ţară, despre rostul educaţiei fizice în universitate. Şi în viaţă, căci mişcarea, sportul, pregăteşte nu numai pentru campionate, ci pentru marea întrecere, care este existenţa noastră modernă, viaţa dinamică şi complexă de azi.

Cuvintele lui de atunci sînt astăzi mai pline de tîlc ca niciodată. Cine nu ştie astăzi să vrea şi să lupte, dar şi să se odihnească activ, să se recreeze este un învins, un naufragiat. Multe, nenumărat de multe idei de care astăzi sîntem de la sine convinşi, le datorăm, fără să mai ştim, lui Iuliu Haţieganu.

★

Acestea au fost cele trei întîlniri cu profesorul şi omul Iuliu Haţieganu. Dar ele s-au multiplicat în timp şi pare de atunci că l-am întîlnit mereu şi în multe împrejurări de viaţă...

A. MORARIU D. ALMĂŞANU
IULIU HAŢIEGANU
şi ideea educaţiei fizice în România

Virgil LUDU

PE PLAIUL NEMERNICULUI

Cu cîteva zile în urmă cîţiva vînători ne aventuram după mistreţi, undeva în Carpaţii meridionali. Locul se numeşte Plaiul Nemernicului. Tare nemernic trebuie să fi fost cel care a dat numele plaiului, fiindcă prea sus şi departe a trebuit, cîndva, să se ascundă. Dar să pornim la drum...

Facem un mini-marş, doar trei kilometri, ca să traversăm, pe pod, bicisnica apă care ne desparte de piciorul muntelui. Apoi începem să urcăm. Cu spor, apoi din ce în ce mai încet, trecem o culme, pe urmă alta. Scoatem de pe noi un pulovăr şi-l punem în rucsac şi mai trecem o culme. Apoi, mai scoatem un pulovăr şi mai trecem o culme. Dar cum ajungem pe o culme, nu prea departe se şi vede alta ! Aşa, am terminat puloverele. Culmile s-au terminat mult mai tîrziu. De vină n-a fost obişnuinţa noastră cu bulevardul sau asfaltul bucureştean, ci faptul că omul n-are decît două mîini ! Cu o mînă trebuia să-ţi ţii puşca şi să ai grijă să nu-i intre zăpadă pe ţevi ; cu alta să opreşti pendularea aparatului fotografic, pentru ca, agăţat de gît, să nu se lovească de pietre, cu a treia mînă să te sprijini în creanga-baston şi cu o patra să-ţi ştergi, eventual, sudoarea de pe frunte, de care, slavă Domnului, nu duci lipsă...

După trei ore (şi după ce se părea că inima mi se întîlnise cu omuşorul !) am ajuns. Organizatorul vînătorii mă plantează pe o coamă de munte. Văd într-o parte şi-n alta, ca în carte. Aici nu vine nici un mistreţ, doar dacă a căpiat vreunul de curînd, poate un lup sau un rîs, mi-am zis. Dar slabă nădejde — mi-am amintit — în muntele ăsta lupi şi rîşi n-au fost de mult. Şi privesc spre vale. Vecinul meu din dreapta (C. V.) stă nemişcat şi drept, ca un brad. Celălalt, aflat mai jos, se tot uită pe sus, se plimbă de la un fag la altul...

Porneşte goana. Se aud din vale hăulituri. Nu trece mult şi văd că C. V. ridică puşca, o pune în umăr şi trage. Un foc. Sare într-o parte, încă un foc, dar în acelaşi timp se împiedică şi cade. Întîi a început să cadă şi pe urmă a tras a doua oară. Şi a greşit focul. Din tufe izbucneşte o namilă neagră ; un mistreţ, mare cît o uşă răsturnată. Se năpusteşte spre el...

Fug la vale, cu mare spor. Ajung la vreme ca să „pun" un foc „la ureche" mistreţului aflat deasupra vînătorului căzut pe spate, în zăpada groasă şi moale. Mistreţul tocmai voia să-şi pună colţii în lucrare...

Abia după ce s-a ridicat din zăpadă şi s-a convins că namila neagră de-alături devenise inofensivă, C. V. şi-a scos căciula şi a privit în jur. Atunci l-am văzut, amîndoi, pe vecinul lui din dreapta, în vîrful fagului.

— Ce faci acolo nene ? că mistreţii nu se prea urcă în pom !... i-am strigat.

— Voiam să am mai mult cîmp de vedere şi de tragere... s-a bîlbîit el încă înfricoşat, fiindcă asistase la întreaga scenă, destul de dramatică.

Apoi au urmat alte două goane, dar nimic spectaculos. Au căzut cuminţi, încă doi mistreţi...

Ziua s-a încheiat în jurul focului tradiţional, învîrtind frigările prin flăcări...

Ilie CÂRCIU

Agenda vînătorului şi pescarului sportiv

Februarie este, poate, luna cînd vînatul trece prin cele mai grele încercări. Timp geros şi zăpadă mare. De aceea, hrănitorile trebuie aprovizionate necontenit, iar potecile spre asemenea locuri trebuie asigurate în permanenţă. Totodată, pe plan piscicol, este necesară împrospătarea copcilor în gheaţă ca şi curăţirea zăpezii de pe gheaţa bazinelor cu peşte.

În această lună, haitele de lupi fac adevărate ravagii printre vieţuitoarele codrilor. Prin urmare, se cuvine o inteţire a vînării lupilor, fie în grup, la goană sau la pîndă.

În aceeaşi perioadă este permisă vînătoarea la mistreţi, sitari, porumbei, cocoşari, gîşte şi raţe sălbatice, la alt vînat de baltă ca şi la dăunătorii cu păr şi pene, în afara celor ocrotiţi prin lege. Cu autorizaţie specială se pot împuşca şi jderii.

Amatorii undiţului pot să-şi exercite frumoasa lor îndeletnicire la copcă, sau, dacă pe alocuri se înregistrează un dezgheţ, se poate pescui clean, scobar, mreană, ştiucă şi biban (Ultimele două specii în bălţi).

Paralel însă cu vînarea şi pescuirea speciilor permise, intervalul de timp care urmează este cel mai propice aplicării măsurilor corespunzătoare de pază şi ocrotire.

ANTRENOR INSPIRAT

— De la 6 februarie vom juca după o nouă formulă !
— 1—4—2—4, 1—3—3—4 ?
— Nu !... 3 din 16 numere la Loto !

desen de AL. CLENCIU

De totdeauna mi-au fost tare simpatici cîinii de vînătoare, chiar dacă sportul vînătorii propriu zise l-am abandonat cîndva din motive stricte şi personale: ca şi James Oliver Curwood, (eh, să fim modeşti...) am înţeles, un pic cam tîrziu, că adevărata emoţie a vînătorii nu constă în a ucide, ci în a lăsa să trăiască ; am înţeles de asemenea, de data asta ceva mai devreme, că munţii şi pădurile îşi pot avea farmecul lor, indiferent de umbli sau nu cu o puşcă de vînătoare în spinare. Fără să rămîn cu regretul după vreun paradis pierdut, cum se-ntîmplă adesea, am continuat să cresc cîini de vînătoare, pentru că sînt docili şi inteligenţi şi, ce mai tura-vura, pentru că îmi sînt prieteni adevăraţi. Nu vă jucaţi cu cîinii, or să creadă că sînt verii voştri primari, spune un vechi proverb arab. Personal, proverbul nu mă priveşte, întrucît nu mă joc cu ei şi astfel nu le sînt nici rudă. Le sînt şef, un şef indiscutabil. Iar cînd ieşim împreună la verdeaţă sau plimbare, eu îmi spun că ies pentru ei, probabil ei îşi spun că ies pentru *mine, aşa că sîntem cu toţii, cum s-ar zice, chit şi plini de voie bună.*

Într-una din zilele cînd zăpada începuse să se topească, am ieşit cu Juci la Şosea. Căţeluşa aceasta a mea este o înţeleaptă : dînd de mizeria de afară, m-a privit întrebător. Crezi că face ? spuneau ochii ei.

— Face, am liniştit-o. Mergem pe bulevard, noroiul şi apa sînt doar pe aici, un lapsus mărunt al măturătorilor, ceva trecător. Hai, iepuraş.

Hai, hai... dar pe unde ? Pe Magheru, bălţile murdare şi pămîntul cleios acopereau tot. Am luat-o pe Dorobanţi, acelaşi lucru. Am ieşit în Eminescu, am fugit şi de-acolo, am ajuns pe Ştefan cel Mare : tot mare inundaţie mare. În Piaţa Victoriei, eram stropit pînă la sprîncene, stropit de automobile, stropit de paşii din jur, stropit, stropit, stropit. Juci devenise un şoarece murat, mînjit, zbîrlit, tremurător, cu coada-ntre picioare. Ne-am suit, excedaţi, în primul troleibuz.

— Jos, mi-au poruncit taxatoarea şi şoferul.

— Are permis, am arătat permisul.

— Jos, au mîrîit şi călătorii. Ce-i cu pocitania asta printre noi ? Şi de ce n-are botniţă ?

— E cîine de vînătoare. Pocitanie a devenit din pricina murdăriei de afară. Nu mai poate merge pe jos, răceşte. Are permis, nu se poa...

— Jos, s-a amplificat sincron mîrîitul autobuzului acela civilizat, şi toţi s-au întors ameninţători spre bieţii de noi doi.

Le-am făcut faţă, simţind că mi se umflă o venă de la gît. (A stîngă, mare pericol !)

— Cîinele are permis, am spus cu glas limpede. Permisul special cu numărul 469, eliberat de AGVPS, Asociaţia generală a vînătorilor şi pescarilor sportivi. Permisul îl vede toată lumea, îl ţin ridicat sus în mîna dreaptă.

În conformitate cu dispoziţiunile articolului 21 din Decretul 71 pe 1951, cîinii de vînătoare, care poartă semnul distinctiv metalic, emis de Asociaţie pot circula pe căile publice şi intra în localurile publice de consum, în autobuze, troleibuze, *tramvaie şi vagoane* de pasageri, *fără a fi prevăzuţi cu botniţă. E clar ? Permis are, semn distinctiv metalic la zgardă are, cîine de vînătoare e — ce mai doriţi ?*

— Jos, a fost unicul răspuns hămăit.

Vena de la gît mi s-a dezumflat brusc, în schimb mi s-au umflat nările. (Fără pericol, chestie de respiraţie). Cu toate astea, i-am luat iar cu binişorul.

— La una din ultimele expoziţii-concurs de cîini de vînătoare, la rasa spaniel, *pocitania pe care o vedeţi a luat o menţiune... şi ştiţi cum e la concursuri : după mine, merita premiul I cu cunună şi medalie, în sfîrşit, ce-a fost a fost. E un cîine bun de vînătoare, are un miros excepţional, este o scotocitoare de mare clasă, la raţe, fazani şi prepeliţe. Are şi un pedigree excelent, Blanche de Castille e răs-străbunica ei şi Pirat II îi e bunic. Dick I i-a fost tată, provenit din Ako, frate cu Tomi, fiii celebrului Pirat simplu, import senzaţional englez. Însăşi ea este mama frumosului Scormon, cu regretul de a nu vi-l putea prezenta şi pe el, dar e plecat la canisa vînătorilor sportivi de la Băneasa, în voiaj nupţial de montă, fiind reproducător-tip. În aplicaţia ei vînătorească, e la fel de îndemînatecă, la fel de dibace şi măiastră, ca şi un sportiv de performanţă în sportul lui. Pentru asta a şi fost dresată şi antrenată, aşa cum e îndrumat şi antrenat oricare sportiv. Dacă pe străzi n-ar fi ce-ar fi, v-aţi uita la ea ca la o minune. Dar pe străzi este ce este şi ce ştiţi, şi nu-i vina ei că arată cum arată. Nu merită tratamentul inuman pe care i-l aplicaţi, zău nu merită. E cîine... În felul ei este un sportman desăvîrşit, un sportman ce-şi face meseria kinegetică cu multă tragere de inimă şi talent, un veritabil performer, de esenţă şi calitate. Aţi da jos din troleibuz un sportman îngheţat şi murdar fără voia lui, l-aţi da jos, de exemplu, într-o situaţie asemănătoare, pe Di Ştefano ?*

— Jos, m-au îmbrîncit afară. Astea-s comparaţii nepermise, să se cheme miliţia !

Acasă, am făcut o baie, am spălat-o şi pe Juci. În timp ce-o ştergeam cu prosopul, m-a lins pe obraz şi mi-a şoptit, dîrdîind :

— E-n regulă, bătrîne. Nu fi amărît. Acuşi-acuşi vine vara, Topor zice c-o să plouă, o să bată vîntul şi o să cureţe şi mătura lună tot oraşul, o să fim fericiţi şi-o să mergem iar pe jos, să nu mai fim insultaţi. Eu n-am insultat pe nimeni în viaţa mea... oare n-am şi eu, cît de cît, un locşor sub soare ? Chiar cînd se topeşte zăpada ?

Sigur că ai, fetiţo. Da' vezi tu, mai sînt unii oameni, din păcate destul de mulţi, care au uitat că din bezna miilor de ani scurşi spre civilizaţia de astăzi, dintre puţinii ochi prietenoşi ce le-au călăuzit spaimele, le-au păzit avutul şi i-au adorat cu credinţă, au fost şi ochii tăi buni, frumoşi şi deştepţi. Ar fi bine să nu se uite măcar lucrul ăsta.

Al. SIRUJEANU

CUPON DE CONCURS

Numele şi prenumele : . . . .

Adresa : . . . .

1. CE ECHIPE VOR OBŢINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALĂ (reamintim : din fiecare grupă se califică primele DOUĂ CLASATE) ?

GRUPA A . . . .

GRUPA B . . . .

GRUPA C . . . .

GRUPA D . . . .

2. CE ECHIPĂ VA CIŞTIGA CAMPIONATUL MONDIAL ?

. . . .